

[Lykketoft]

Jeg tror egentlig, at de allerfleste danskere, når vi når ned til at tale om, hvad dette her konkret handler om i forhold til omsorgen for børn og omsorgen for gamle, mere og mere sidder og river sig i håret ude foran fjernsynsskærmene og undrer sig over, at man i et land med så stor arbejdsløshed uden udsigt til, at vi i de første mange år får udnyttet alle kræfterne på traditionel vis, alligevel bliver ved med at betale 300.000 mennesker noget, der ligner en normal løn, med den udtrykkelige forpligtelse, at de ikke må bestille noget, samtidig med at man kan konstatere, at der på helt åbenbare, højt prioriterede omsorgsområder er kommuner, der ikke kan få kassen til at stemme og må skære aktiviteter ned i forhold til børn og gamle.

Og jeg tror egentlig også, at danskerne mener – stort set uafhængigt af, om vi skulle være så heldige, at vi nærmede os en fuld beskæftigelse, eller om vi skal køre videre med den uhyggeligt høje arbejdsløshed – at det efterhånden bør være lige så indlysende en borgerret, at man kan få sine børn passet, når man vender tilbage fra barselorloven, som at man kan få sine børn i skole, når de når den skolepligtige alder, og at det bør være en borgerret, at ældre mennesker kan få en ordentlig pleje. Derfor er det selvfølgelig opgaver, som skal løses under alle omstændigheder, og som vi under alle omstændigheder skal betale i den sidste ende. Men pointen er immervæk, at når det ulykkeligvis er sådan, at vi i forvejen betaler så mange mennesker i en usikker lang fremtid for ikke at lave noget, kan ingen sundt tænkende mennesker forstå, at vi ikke kan sætte bare en lille del af dem til at lave noget absolut nyttigt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til gengæld fangede jeg flere polemiske bemærkninger fra hr. Lykketoft, men det vil jeg lade være med at svare tilsvarende polemisk på.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg sige, at jeg jo netop selv sagde, at man kunne diskutere, hvilken vej tallene vil gå. Jeg er også bekymret for stigningen. Jeg siger, at det bedste, man kan sige, er, at eksperterne er uenige om, hvorvidt det vil gå i den ene eller den anden retning. Ja, nogle mener faktisk, at det vil gå i den anden retning.

Men lad nu det være, det er ligegyldigt, for vi har et kæmpeproblem, og tallene går i hvert fald i den forkerte retning i øjeblikket. Om de vil gå i den ene eller den anden retning i de kommende år, er der forskellige påstande om, og man kan så vælge den ekspert, man helst vil.

Når jeg sagde, det var en konflikt dagsorden, er det selvfølgelig, fordi vi jo kender forhandlingsforløbet. I det øjeblik der står – bare for at tage et enkelt eksempel – at »ledigheden skyldes en forkert politik«, mener jeg, at det er en konflikt dagsorden. Hvis man har lyst til at udtrykke en konflikt i relation til regeringen, skal man bare skrive sådan. Vi mener ikke, det er det, der er behov for lige nu, og alene af den grund – ud over at der er ting, vi er uenige i i dagsordenen – er vi imod den.

Til hr. Lykketoft vil jeg gerne sige: Der blev sagt, at tingene næsten ikke koster noget. Vi står med et finanslovsforslag, som har et alvorligt underskud. Socialdemokratiet erkender selv, at der er et problem, og Socialdemokratiet har også sagt, at de mener, at dette underskud skal væk. Så er det, man må spørge sig selv: Hvordan kan man få det til at hænge sammen, samtidig med at man vil så meget andet? Der er jo ingen af os, der er uenige i, at børn skal passes, og at gamle skal passes. Jeg sagde, at det er en af de ting, der er helt sikre. Derfor prøvede jeg at indlede med at sige, at i vores velfærdssamfund står det offentlige med nogle øgede omsorgsopgaver. Om disse skal løses i offentlig eller privat regi, kan vi diskutere, vi har ikke nogen ideologi om det, men der er ingen tvivl om, hvem der skal finansiere det; det skal det offentlige. Og det sagde jeg meget klart.

Så spørgsmålet er, hvordan vi gør det, uden at det fører til øgede offentlige udgifter. Det er det, der bliver kunsten. Og her kan det ikke nytte noget, at vi tager udgangspunkt i de 300.000 ledige. Det var det, jeg prøvede at sige. Vi må tage udgangspunkt i f.eks. de 100.000 langtidslidende. De andre går nemlig nok i højere grad ud og ind af job. Eller lad os finde et andet tal – jeg er ligeglad – men det kan ikke nytte noget, at vi tager udgangspunkt i de 300.000 ledige, for der er ikke 300.000 danskere, som hr. Lykketoft var inde på, der går ledige. Der er tale om et gennemsnit. Derfor må vi tage udgangspunkt i: Hvad skal vi f.eks. gøre